

bylo svolení to odepřeno. Ustanovení §u 2 cit. obřádkového zákona řís. 32/1918 nevyklučuje tohoto pojetí smlouvy podle řu 1 téhož zákona jako smlouvy platné, avřak pouze odvislé na řhválení Státního pozemkového úřadu, poněvadř ustanovení to se vztahuje na smlouvy, uzavřené p ř e d platností tohoto zákona, a tudíž tehdy bezpodmínečně platné, kterýmžto smlouvám řelil zákon prohlášením nepřipustnosti jejich zápisů do desk zemských. Vzhledem k tomu, že žalobci neprokázali, že svolení Státního pozemkového úřadu bylo odepřeno, musila by býti žaloba, opírající se jen o ten důvod, že tu svolení toho není, p r o t e n t o k r á t e zamítnuta. Než žaloba opřena je také o to, že se žalovaní dluhopisem ze dne 15. října 1920 zavázali, že se spokojí se zajiřtěním svých pohledávek na pozemkové řástici řís. 546/1 role v Z. a že vydají výmazné prohláření k výmazu pohledávek z dluhopisu ze dne 15. října 1920, vložených na panství Z. jako vložce vedlejší. Niřší soudy v důsledku svého mylného právního názoru, že dle řu 1 obřádkového zákona ze dne 9. listopadu 1918, řís. 32 sb. z. a n. jsou absolutně neplatny jak zástavní smlouva ze dne 15. října 1920, tak i vklad zástavního práva za pohledávky žalovaných ve výří 300.000 Kč na deskový statek v Z., opírající se o onu smlouvu, tímto žalobním důvodem se vůbec nezabývaly a nepřipustily důkazů o okolnostech, tvrzených žalovanými na obranu proti tvrzením žalobním, jimiž žalobci opřeli, jak uvedeno, svůj nárok na výmaz pohledávek o s l i b, daný žalovanými firmě F. C., kterýžto nárok dle žalobního tvrzení přeřel na žalobce s držením deskového statku Z. a mimo to výslovným postupem od dřívější majitelky statku toho, t. j. firmy F. C.

Čís. 3653.

Vyrovnačí dlužník není povinen nahraditi věřiteli náklad, jenž mu vznikl právním zastupováním v řízení vyrovnávacím, leda že jsou tu podmínky nároku na náhradu řkody.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Rv II 16/24.)

K návrhu žalovaného bylo zahájeno o jeho jmění vyrovnávací řízení a po jeho zastavení zaplatil žalovaný žalobkyni celou její pohledávku. Žalobě na náhradu útrat, jež vznikly žalobkyni za příčinou řízení vyrovnávacího, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, maje za to, že žalovaný, podav na soudě návrh na zavedení vyrovnacího řízení a pak řízení to zastaviv a celou pohledávku zaplativ, jednal proti dobrým mravům a v úmyslu, žalobkyni pořkoditi. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y ř ř í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalující strana byla vzhledem k ustanovení řu 1295 obř. zák. povinna v tomto sporu dokázati, že jednání žalovaného bylo nedovolené,

nebo že se přičilo dobrým mravům, že mezi tímto jednáním žalovaného a mezi škodou, jí vzešlou právním zastupováním ve vyrovnávacím řízení, byla příčinná souvislost. Důkaz nepodařil se jí ani v tom ani v onom směru. V čase, když žalovaný navrhl zahájení řízení vyrovnávacího, byl nezpůsobilý platiti; podle §u 1 vyr. ř. a §u 68 konk. ř. byl tudíž oprávněn k tomuto návrhu. Že návrh tento učinil úmyslně, by žalující firmě způsobil útraty advokátského zastupování ve vyrovnávacím řízení, z obsahu spisů nikterak neplyne; tvrditi nelze ani, že žalovaný v době zahájení vyrovnávacího řízení věděl, že žalující firma dá se v řízení tomto zastupovati advokátem, neboť neměla k tomu zákonné povinnosti. Podobného ustanovení, jako § 41 c. ř. s. o povinnosti strany, ve sporu podlehnuvší, by odpůrci nahradila náklady rozepře, nebo § 394 ex. ř. o povinnosti strany, navrhnuvší povolení prozatimného opatření, by nahradila odpůrci útraty, řád vyrovnací neobsahuje. Žalující firma, uživši pomoci právního zástupce ve vyrovnávacím řízení žalovaného, musila vědět, že bude povinna, poskytnouti mu odměnu za jeho činnost v tomto řízení; škoda, která jí vzešla ve výši odměny, právnímu zástupci za tuto jeho činnost zaplacené, způsobena byla vlastním jednáním žalující firmy, z její vůle a z jejího vlastního rozhodnutí za tím účelem, by v řízení vyrovnávacím, podle zákona zahájeném a vedeném, hájila své zájmy a po případě snad i společné zájmy jiných věřitelů žalovaného. Z toho neplyne nikterak povinnost žalovaného, by zažalovanou pohledávku zaplatil žalující firmě.

Čís. 3654.

Pokud možno při odhadu nemovitosti za účelem vyměření povinného dílu použití realního odhadního řádu.

(Rozh. ze dne 27. března 1924, R I 213/24.)

P o z ů s t a l o s t n í s o u d stanovil hodnotu polovice domu, náležejícího do pozůstalosti, 101.677 Kč 95 h. Odhad byl proveden za účelem vyměření povinného dílu. R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení pozůstalostního soudu a uložil mu, by po slyšení soudních znalců znova stanovil hodnotu polovice domu. D ů v o d y: Náleží-li do pozůstalosti jmění nemovité, jako v tomto případě, a jde-li o vypočtení povinných dílů nepominutelných dědiců, může se tak státi dle §u 784 obč. zák. a §§ 102 a 103 nesp. řiz. jedině soudním odhadem. V té příčině dlužno vyšetřiti pravou obecnou hodnotu polovice domu, do pozůstalosti patřícího, t. j. nynější skutečnou její hodnotu. Za takovou nelze pokládati odhadní cenu, soudními znalci vyšetřenou. Znalci určili jednak hodnotu stavby a pozemku u celého domu na 323.590 Kč 33 h, jednak hodnotu výnosovou dle přiznané činže při 4% kapitalisaci na 83.121 Kč 50 h a průměrem z toho pak vypočetli cenu obecnou 203.355 Kč 91 h a tudíž obecnou cenu poloviny do pozůstalosti náležejícího domu 101.677 Kč 95 h. Tato znalci vyšetřená cena nerovná se však právě hodnotě, t. j. nynější skutečné ceně polovice domu, jak zákon při vypočtení povinného dílu stanoví. Napadené usnesení uvádí ve svém odůvodnění, že